

Халачевъ (бунето), и съ 300-тъ лири турски отъ Врачанский комитетъ, които носилъ Цвѣтковъ, основали изново български централенъ революционенъ комитетъ, който опрѣдѣлилъ 11 Май 1876 год. за день на въстанието. Съ влиянието си Заимовъ е прокаралъ за помощници-апостоли Георги Хлътова Бенковски, Георги Измирлиевъ (македончето) и Никола Славковъ. Заимову се паднало V-то революционно окръжие (Врачанско), да бѣде главенъ апостолъ, но когато дошълъ деньтъ на въстанието, отъ „многото званни, малко избранни“. Слѣдъ разбиванieto на Ботевата чета и яребичното распърсване на Врачанскитѣ въстанници, Заимовъ падналъ на 26 Априлий 1876 година живъ въ рѣцѣтъ на Келъ-Хасанъ-Паша, който разби Ботевата чета и прѣвзе Вратца, пратилъ го въ Видинъ, а отъ тамъ въ Руссе, гдѣто на 12 Августъ 1876 година, една чрѣзвичайна коммиссия, назначена да изучи причинитѣ на въстанието и да накаже главнитѣ виновници, осѣдила Заимова на смъртъ; но когато го водили на бѣсилката, получила се заповѣдь за отмѣнението на смъртната прѣсѣда съ вѣчни окови въ тъмницата на крѣпостъта Сентъ-Жанъ-Д'Акръ (Акке-Калеси). На 25 Августъ сѣщата год., заедно съ Н. Обрѣтеновъ и К. Ботева, билъ откваранъ въ казаната крѣпостъ, отъ гдѣто билъ освободенъ по силата на Санъ-Стефанский договоръ. Прѣзъ Юний 1878 година билъ избранъ и назначенъ за училищенъ инспекторъ въ Чирпанската околия, но слѣдъ три мѣсеца напустнѣлъ доброволно и въ началото на учебната 1878/79 год., слѣдъ като издържалъ нуждния экзаменъ, постѣпилъ за редовенъ ученикъ въ Московския учителски институтъ. Слѣдъ свършването на института, той, прѣзъ 1881 год., билъ назначенъ за II степененъ учитель при Шуменското педагогическо училище. Прѣзъ 1884 година билъ назначенъ за директоръ на Варненската Дѣвическа Гимназия, а прѣзъ 1885 година билъ избранъ и назначенъ за Шуменски окръженъ инспекторъ. Прѣзъ Септемврий сѣщата година, билъ назначенъ за Шуменски окр. управитель, а прѣзъ Декемврий билъ проведенъ за такъвъ въ Стара-Загора. Прѣзъ 1886 година, слѣдъ 9-й Августъ, билъ отново приведенъ отъ Старо-Загорското окръжие за управитель на Шуменското. Прѣзъ Ноемврий мѣсець, сѣщата година, билъ уволненъ по собствено желание отъ тая длѣжностъ и назначенъ за директоръ на Шуменскитѣ градски училища. Прѣзъ 1887 година, Февруарий мѣсець, билъ назначенъ за Пловдивски